

Sygn. akt II Ka 645/22

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 23 stycznia 2023r.

Sąd Okręgowy w Siedlcach II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący:	SSO Agata Kowalska
Sędziowie:	SR del. Paweł Mądry (spr.) SO Dariusz Półtorak
Protokolant:	st. sekr. sąd. Paulina Jarczak

przy udziale Prokuratora Adama Makosza

po rozpoznaniu w dniu 23 stycznia 2023 r.

sprawy **A. R.** oskarżonego z art. 223 § 1 kk

na skutek apelacji, wniesionej przez oskarżyciela publicznego i obrońcę oskarżonego

od wyroku Sądu Rejonowego w Łukowie

z dnia 12 lipca 2022 r. sygn. akt II K 719/21

I. zaskarżony wyrok zmienia w ten sposób, że:

1. w opisie czynu przypisanego oskarżonemu w pkt I, w miejsce słów „stosował groźbę bezprawną uszkodzenia ciała wymienionego” przyjmuje słowa „zastosował wobec funkcjonariusza przemoc”;

2. podwyższa do jednego roku wymierzoną karę pozbawienia wolności;

II. w pozostałej części zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy;

III. zwalnia oskarżonego od opłaty za obie instancje oraz wydatków za postępowanie odwoławcze ustalając, że ponosi je Skarb Państwa.

UZASADNIENIE		
Formularz UK 2	Sygnatura akt	II Ka 645/22

Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	2	
1. CZEŚĆ WSTĘPNA		

6.1. **Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji**

wyrok Sądu Rejonowego w Łukowie z dnia 12 lipca 2022r. w sprawie II K 719/21

6.2. **Podmiot wnoszący apelację**

oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego

oskarżyciel posiłkowy

oskarżyciel prywatny

obrońca

oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego

inny

6.3. **Granice zaskarżenia**

6.1.1. **Kierunek i zakres zaskarżenia**

na korzyść

na niekorzyść

w części

w całości

#

co do winy

#	co do kary	
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia	
6.1.2. Podniesione zarzuty		
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji		
#	art. 438 pkt 1 kpk – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a kpk – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 kpk, chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 kpk – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 kpk – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 kpk – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 kpk	

#	brak zarzutów	
---	---------------	--

6.4. Wnioski

#	uchylenie	#	zmiana
---	-----------	---	--------

2. Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy

6.5. Ustalenie faktów

6.1.3. Fakty uznane za udowodnione				
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
2.1.1.1.	-----	-----	-----	-----
6.1.4. Fakty uznane za nieudowodnione				
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
2.1.2.1.	-----	-----	-----	-----

6.6. Ocena dowodów

6.1.5. Dowody będące podstawą ustalenia faktów	
---	--

Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu
-----	-----	-----

6.1.6. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)		
Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2	Dowód	Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu
-----	-----	-----

3. STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków		
Lp.	Zarzut	
3.1.	<p>(zarzuty apelacji obrońcy oskarżonego)</p> <p>I. zarzut obrazy przepisów postępowania mającej wpływ na treść rozstrzygnięcia, tj. art. 4 kpk, art. 7 kpk oraz art. 410 kpk polegającej na nienależytym rozważeniu przez Sąd wszystkich okoliczności stanu faktycznego i pominięciu części z nich świadczących na korzyść oskarżonego, przy jednoczesnym uwzględnieniu dowodów przemawiających na niekorzyść oskarżonego poprzez przyjęcie, iż A. R. poruszając się kierowanym przez siebie pojazdem mechanicznym zastosował groźbę bezprawną</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>

względem funkcjonariusza Policji aspiranta sztabowego A. M. celem zmuszenia go do zaniechania prawnej czynności służbowej zatrzymania go, czyli wypełnił swoim zachowaniem ustawowe znamiona czynu zabronionego określonego w art. 224 § 2 ustawy z 6 czerwca 1997 roku Kodeks karny (Dz. U. 1997 Nr 88 poz. 553 z późn. zm., dalej: kk), podczas gdy w świetle zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego w sposób jednoznaczny i niebudzący wątpliwości wynika, iż miejsce położenia radiowozu oraz fakt znajdowania się w nim A. M., wobec którego miała zostać skierowana groźba bezprawna, jak również uwzględniając sposób poruszania się oskarżonego, który nie mógł w jakikolwiek sposób zagrozić dobrom w postaci życia i zdrowia tegoż, jak również zniszczyć bądź uszkodzić radiowozu, w którym ów się znajdował, co dowodzi braku istnienia po stronie oskarżonego zamiaru zastosowania względem A. M. groźby bezprawnej, gdyż ta nie mogła wzbudzić u A. M. uzasadnionej obawy jej spełnienia;

II. zarzut obrazy przepisu art. 5 § 2 kpk poprzez rozstrzygnięcie niedających się rozstrzygnąć wątpliwości na niekorzyść oskarżonego

III. co w konsekwencji doprowadziło do błędu w ustaleniach faktycznych, przyjętych za podstawę rozstrzygnięcia, a mających wpływ na jego treść, polegającego na niesłusznym uznaniu przez Sąd, iż w realiach niniejszej sprawy zachodziły wszelkie przesłanki do pociągnięcia A. R. do odpowiedzialności karnej za czyn z art. 224 § 2 kk, podczas gdy w

	realiach niniejszej sprawy nie zostały spełnione wszystkie z nich.	
Związłe o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny		
<p>- mimo sformułowania trzech odrębnych zarzutów analiza ich treści prowadzi do wniosku, że dotyczą one jednej zasadniczej kwestii, a zatem rozważań czy zachowanie oskarżonego polegające na kierowaniu samochodem w czasie próby zatrzymania podjętej przez funkcjonariusza Policji stanowiło groźbę bezprawną mającą na celu zmuszenie policjanta do zaniechania prawnej czynności służbowej.</p> <p>- dla przejrzystości rozważań w powyżej opisanym zakresie należało w pierwszej kolejności odnieść się do tych ustaleń faktycznych przyjętych przez Sąd I instancji, które zostały zakwestionowane przez obrońcę, aby następnie dokonać rozważań co do znamion przypisanego oskarżonemu czynu.</p> <p>- Sąd Rejonowy w zaskarżonym wyroku przyjął, że oskarżony jadąc samochodem A. na ulicy (...) w Ł. skierował ruch samochodu w kierunku próbującego go zatrzymać umundurowanego policjanta A. M., który w celu uniknięcia potrącenia skrył się w radiowozie. Tymczasem obrońca w apelacji stwierdził, że oskarżony „przejechał ulicą nie zauważając żadnej próby jego zatrzymania”. Nadto samochód oskarżonego nie mógł wówczas poruszać się ze znaczą prędkością, gdyż na ulicy znajdowały się wyniesienia wymuszające redukcję prędkości. Zdaniem obrońcy, brak jest możliwości ustalenia odległości pomiędzy</p>		

samochodem oskarżonego a stojącym funkcjonariuszem, lecz z pewnością była to odległość znaczna, gdyż policjant miał czas na to, aby wsiąść do radiowozu, zaś drugi z policjantów zdołał jeszcze cofnąć radiowozem, aby przepuścić pojazd oskarżonego. Odnosząc się do omawianych tez apelacji należy stwierdzić, że nie znajdują one potwierdzenia w zgromadzonym w sprawie materiale dowodowym. Z planów organizacji ulicy (...) wynika, że pomiędzy wyniesieniami jezdni były na tyle długie odcinki jezdni, aby oskarżony mógł rozpędzić kierowany przez siebie pojazd do znacznej prędkości, zwłaszcza że pokonywanie tych wyniesień jezdni nie wymagało od kierowcy zatrzymania pojazdu podczas przejazdu po takim wyniesieniu. Dalej, o gwałtowności działania oskarżonego i realności potrącenia policjanta świadczą zeznania przesłuchanych funkcjonariuszy policji. Fakt, że nie doszło do zderzenia samochodu A. z radiowozem nie oznacza, że odległość pomiędzy tymi pojazdami była na tyle znaczna, że funkcjonariusz nie miał podstaw do powzięcia obawy potrącenia. Należy pamiętać, że omawiany fragment zachowania oskarżonego (jazda ulicą (...)) jest jedynie wycinkiem bardzo długiego pościgu za samochodem oskarżonego, zaś zachowanie oskarżonego charakteryzowało się bardzo dużym stopniem determinacji w uniemożliwieniu zatrzymania go przez policję. Nieadekwatne do okoliczności sprawy są zatem uwagi obrońcy o tym, że oskarżony, dbając o stan techniczny swojego samochodu, nie pokonywał wyniesień jezdni ze znaczną prędkością.

- wbrew zastrzeżeniom obrońcy, na gruncie tej sprawy nie ma żadnych wątpliwości co do motywacji oskarżonego, którą kierował się podejmując brawurową ucieczkę przed patrolami policji. Oskarżony chciał za wszelką cenę uniknąć zatrzymania jako kierowcy pojazdu mechanicznego, zatem w momencie gdy dostrzegł na oświetlonej ulicy radiowóz stojący bokiem do jego kierunku jazdy i stojącego na jego torze jazdy umundurowanego policjanta nie zredukował prędkości, nie próbował zatrzymać ani zawrócić swojego samochodu, lecz kontynuował jazdę na wprost dążąc w ten sposób do zmuszenia policjanta do odstąpienia od podjętej czynności służbowej. W tych okolicznościach, za wyraz przyjętej linii obrony, należy uznać słowa oskarżonego, który deklarował, że nie chciał i nie godził się na potrącenie policjanta.

- Sąd Okręgowy nie zgadza się zatem ze skarżącym, że Sąd Rejonowy bezpodstawnie uznał, że tak opisane zachowanie oskarżonego wyczerpuje znamiona stronu podmiotowej i przedmiotowej czynu z art. 224 § 2 kk. Przyjęte przez Sąd Rejonowy ustalenia faktyczne stanowią dostateczną podstawę do takiego zakwalifikowania czynu przypisanego oskarżonemu. Jedynie, o czym mowa poniżej, należało dokonać korekty opisu czynu przypisanego oskarżonemu, gdyż jego zachowanie nie stanowiło groźby bezprawnej, lecz było przejawem przemocy zastosowanej wobec policjanta.

Wniosek

<p>wniosek o zmianę zaskarżonego orzeczenia poprzez wydanie wyroku odmiennego co do istoty sprawy i uniewinnienie oskarżonego od czynu, za który został skazany oraz o zaniechanie obciążania oskarżonego kosztami postępowania</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>		
<p>bezzasadność zarzutu warunkowała brak podstaw do uwzględnienia wniosku apelacji</p>		
<p>3.2.</p>	<p>I. zarzut obrazy prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej przypisanego oskarżonemu czynu poprzez dokonanie błędnej subsumpcji prawidłowo poczynionych ustaleń w sprawie i bezpodstawne uznanie, że skierowanie samochodu osobowego marki A. z prędkością nie mniejszą niż 50 km/h wprost na stojącego na jezdni funkcjonariusza Policji asp. szt. A. M. nie stanowiło użycia innego podobnie niebezpiecznego przedmiotu w rozumieniu art. 223 § 1 kk podczas, gdy uderzenie osoby takim pojazdem i z taką prędkością wobec dużej energii skierowanej bezpośrednio lub pośrednio do większości części ciała człowieka stwarza zdecydowanie większe zagrożenie dla życia i zdrowia aniżeli w wielu sytuacjach użycie noża czy broni palnej, które to narzędzia powodują obrażenia jedynie niewielkiej części ciała i częstokroć posłużenie się nimi nie powoduje żadnego zagrożenia dla życia pokrzywdzonego, co uzasadniało przyjęcie, że A. R. swoim zachowaniem wyczerpał również znamiona wskazane w art.</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>

	<p>223 § 1 kk (zarzut z pkt I apelacji prokuratora)</p> <p>II. zarzut błędu w ustaleniach faktycznych mających wpływ na treść orzeczenia poprzez błędne uznanie, że oskarżony działał wyłącznie w zamiarze ucieczki przed kontrolą policyjną, a nie z zamiarem dokonania czynnej napaści na funkcjonariusza Policji A. M. podczas, gdy ze zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego jednoznacznie wynika, że A. R. chciał zarówno skutecznie uciec jak i dokonać czynnej napaści na pokrzywdzonego, co doprowadziło do bezpodstawnego stwierdzenia, że znamiona strony podmiotowej przestępstwa uregulowanego w art. 223 § 1 kk nie zostały wyczerpane (zarzut z pkt II apelacji prokuratora)</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>		
<p>- odnosząc się do tych zarzutów apelacji prokuratora, w pierwszej kolejności należało odnieść się do zarzutu błędu w ustaleniach faktycznych, gdyż ma on charakter pierwotny w stosunku do pierwszego z podniesionych przez prokuratora zarzutów.</p> <p>- analiza treści uzasadnienia apelacji wskazuje, że zarzut błędu w ustaleniach faktycznych został postawiony alternatywnie, gdyż prokurator nie zdołał zrekonstruować w całości stanowiska Sądu Rejonowego co do ustaleń faktycznych dotyczących zamiaru oskarżonego. Otóż prokurator słusznie zauważył, że w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku Sąd Rejonowy ustalił, że „zamiarem sprawcy była wyłącznie ucieczka</p>		

przed kontrolą policyjną i zamiar ten konsekwentnie realizował”. Na podstawie tego zapisu prokurator nabrał wątpliwości, czy Sąd Rejonowy przyjął ustalenie o tym, że po stronie oskarżonego istniał bezpośredni zamiar dokonania czynnej napaści na funkcjonariusza policji. Oceniając zastrzeżenia prokuratora należy stwierdzić, że uzasadnienie zaskarżonego wyroku jest faktycznie lakoniczne, zaś analiza jedynie treści faktu uznanego za udowodniony i oznaczonego nr 4 nie prowadzi do żadnego jednoznacznego wniosku co do zamiaru oskarżonego w chwili dokonywania zarzucanego mu czynu. Jednakże z dalszych zapisów uzasadnienia wyroku (np. uznania za niewiarygodne wyjaśnień oskarżonego w części, w której oskarżony zaprzeczał, aby chciał zrobić krzywdę policjantowi) wynika, że Sąd Rejonowy przyjął ustalenie o istnieniu po stronie oskarżonego zamiaru dokonania napaści na funkcjonariusza policji, a jedynie wykluczył prawną możliwość uznania takiego działania oskarżonego jako działania kwalifikowanego z art. 223 § 1 kk.

- odnosząc się natomiast do właściwego zarzutu, tj. zarzutu obrazy przepisu art. 223 § 1 kk poprzez jego niezastosowanie, należy na wstępie zgodzić się ze skarżącym, że Sąd Okręgowy w Siedlcach w uzasadnieniu wyroku wydanego w sprawie II Ka 583/21 przychylił się do stanowiska zaprezentowanego w postanowieniu Sądu Najwyższego z dnia 25 lutego 2021r. wydanego w sprawie V KK 108/20, zaś Sąd Rejonowy w Łukowie przy ponownym rozpoznaniu sprawy, będąc związanym tymi wytycznymi, nie uwzględnił ich

orzekając merytorycznie w sprawie mimo braku zmiany okoliczności faktycznych sprawy. Niemniej tymi wytycznymi nie był związany Sąd Okręgowy przy ponownym rozpoznaniu sprawy w postępowaniu odwoławczym i zaprezentował odmienny pogląd prawny w tym zakresie. Otóż Sąd Okręgowy w obecnym składzie przychyła się do przeważającego w orzecznictwie sądów powszechnych stanowiska, iż samochód nie stanowi „innego podobnie niebezpiecznego przedmiotu” jak broń palna czy nóż, zatem oskarżony używając w tej sprawie samochodu nie użył narzędzia o jakim mowa w art. 223 § 1 kk. Na wstępie tej części rozważań należy zauważyć, że odmiennie stanowisko Sądu Najwyższego, wyrażone w postanowieniu z dnia 25 lutego 2021r., nie zostało przekonywująco uzasadnione. Otóż Sąd Najwyższy w tym judykacie stwierdził: „czy na tle konkretnej sprawy samochód może być uznany za takowy przedmiot (a zatem podobnie niebezpieczny jak broń palna czy nóż) decyduje sposób zachowania oskarżonego i sposób wykorzystania samochodu”. Sąd Okręgowy w tym składzie uznaje, że cytowana teza postanowienia Sądu Najwyższego jest sprzeczna z wykładnią językową przepisu, a także z wykładnią historyczną przepisu art. 280 § 2 kk. Nie sposób nie zauważyć, że przepis art. 223 § 1 kk zawiera znamię „**użycia**” **niebezpiecznego przedmiotu**, a zatem istota tego przestępstwa polega na używaniu niebezpiecznego ze swej natury przedmiotu, a nie na niebezpiecznym używaniu przedmiotu. Gdyby uznać za prawidłową tę drugą wersję wykładni przepisu art. 223 kk, należałoby uznać za sprawcę czynu osobę, która

dopuszcza się czynnej napaści na funkcjonariusza policji kierując w stronę oczu funkcjonariusza zaostrzoną wykałaczkę, gdyż nie potrzeba specjalistycznej wiedzy do tego, aby przyjąć, że działanie sprawcy byłoby oczywiście niebezpieczne co najmniej dla zdrowia funkcjonariusza. Zdaniem Sądu Okręgowego w tym składzie, sprawcą czynu z art. 223 § 1 kk może być jedynie osoba, która posługuje się niebezpiecznym ze swej natury narzędziem, tj. narzędziem tak niebezpiecznym jak nóż czy broń palna. Wprawdzie z ustaleń faktycznych sprawy wynika, że oskarżony skierował ruch pojazdu w kierunku policjanta, a zatem zachował się w sposób oczywiście niebezpieczny dla życia i zdrowia funkcjonariusza, to jednak użyty przez niego przedmiot, tj. samochód, nie jest innym podobnie niebezpiecznym narzędziem jak nóż czy broń palna.

Wniosek

wniosek o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez uznanie oskarżonego za winnego tego, że 29 kwietnia 2019 r. około godziny 23.00 w Ł., w województwie (...) dopuścił się czynnej napaści na asp. szt. A. M. przy użyciu niebezpiecznego przedmiotu podczas pełnienia przez niego obowiązków służbowych poprzez skierowanie ruchu prowadzonego przez siebie z dużą prędkością pojazdu marki A. o nr rej. (...) na w/w funkcjonariusz policji stojącego na jezdni stosując w ten sposób przemoc w celu zmuszenia go do zaniechania prawnej czynności służbowej zatrzymania jego osoby, który obawiając się możliwości potrącenia gwałtownie odskoczył i

zasadny
częściowo zasadny
niezasadny

<p>schronił się w pojeździe służbowym, tj. czynu z art. 223 § 1 kk w zb. z art. 224 § 2 kk w zw. z art. 11 § 2 kk i wymierzenie na podstawie art. 223 § 1 kk w zw. z art. 11 § 3 kk kary 2 lat pozbawienia wolności</p>		
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>		
<p>bezzasadność zarzutów warunkowała brak podstaw do uwzględnienia wniosku apelacji</p>		
<p>3.3.</p>	<p>zarzut błędu w ustaleniach faktycznych mających wpływ na treść orzeczenia poprzez błędne uznanie, że oskarżony kierując ruch samochodu osobowego marki A. wprost na stojącego na jezdni funkcjonariusza Policji asp. szt. A. M. użył wobec niego groźby bezprawnej uszkodzenia ciała podczas, gdy w świetle utrwalonego orzecznictwa sądowego przytoczonego również w uzasadnieniu wyroku sądu I instancji zachowanie takie jest użyciem przemocy wobec funkcjonariusza Policji, mającym na celu zmuszenie go do zaniechania skutecznego zrealizowania czynności zatrzymania (zarzut z pkt III apelacji prokuratora)</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>		
<p>Sąd Okręgowy podziela stanowisko prokuratora wyrażone w apelacji, iż przez stosowanie przemocy nie należy rozumieć wyłącznie działań skutecznie ingerujących w ciało pokrzywdzonego, ale wystarczające</p>		

<p>jest podjęcie jakiegokolwiek oddziaływania środkami fizycznymi, które uniemożliwiają lub przełamując opór zmuszanego, mają nie dopuścić do powstania lub wykonania jego decyzji woli. W okolicznościach tej sprawy należy zatem przyjąć, że oskarżony kierując ruch prowadzonego przez niego pojazdu na funkcjonariusza policji zastosował wobec niego przemoc w celu zmuszenia tego funkcjonariusza do zaniechania prawnej czynności służbowej.</p>		
<p>Wniosek</p>		
<p>wniosek o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez uznanie oskarżonego za winnego tego, że 29 kwietnia 2019 r. około godziny 23.00 w Ł., w województwie (...) dopuścił się czynnej napaści na asp. szt. A. M. przy użyciu niebezpiecznego przedmiotu podczas pełnienia przez niego obowiązków służbowych poprzez skierowanie ruchu prowadzonego przez siebie z dużą prędkością pojazdu marki A. o nr rej. (...) na w/w funkcjonariusz policji stojącego na jezdni stosując w ten sposób przemoc w celu zmuszenia go do zaniechania prawnej czynności służbowej zatrzymania jego osoby, który obawiając się możliwości potrącenia gwałtownie odskoczył i schronił się w pojeździe służbowym, tj. czynu z art. 223 § 1 kk w zb. z art. 224 § 2 kk w zw. z art. 11 § 2 kk i wymierzenie na podstawie art. 223 § 1 kk w zw. z art. 11 § 3 kk kary 2 lat pozbawienia wolności</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>		

<p>- zasadny okazał się wniosek apelacji prokuratora w części dotyczącej zmiany opisu czynu przypisanego oskarżonemu poprzez zawarcie stwierdzenia o stosowaniu przemocy w miejsce zapisu o stosowaniu groźby bezprawnej oraz w części dotyczącej wymierzenia oskarżonemu za taki czyn surowszej kary pozbawienia wolności.</p> <p>- w pozostałym zakresie wniosek prokuratora okazał się bezzasadny z powodu braku podstaw faktycznych do uznania, że zachowanie oskarżonego wyczerpało także znamiona czynu z art. 223 § 1 kk</p>	
---	--

<p>4. OKOLICZNOŚCI PODLEGAJĄCE UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU</p>	
<p>4.1.</p>	<p>-----</p>
<p>Zwięźle o powodach uwzględnienia okoliczności</p>	
<p>-----</p>	<p>-----</p>
<p>5. ROZSTRZYGNIĘCIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO</p>	
<p>6.7. Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji</p>	
<p>5.1.1.</p>	<p>Przedmiot utrzymania w mocy</p>
<p>uznanie oskarżonego za winnego popełnienia czynu z art. 224 § 2 kk</p>	
<p>Zwięźle o powodach utrzymania w mocy</p>	

ustalenia faktyczne poczynione w sprawie uzasadniały przypisanie oskarżonemu czynu kwalifikowanego wyłącznie z art. 224 § 2 kk	
6.8. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji	
5.2.1.	Przedmiot i zakres zmiany
- zmiana opisu czynu przypisanego oskarżonemu bez zmiany kwalifikacji prawnej czynu, - wysokość kary pozbawienia wolności wymierzonej w pkt I wyroku	
Zwięźle o powodach zmiany	
- zasadność zarzutu z pkt III apelacji warunkowała zmianę opisu czynu przypisanego oskarżonemu; - prokurator wnosząc o zmianę kwalifikacji prawnej czynu zarzucanego oskarżonemu postulował także wymierzenie mu surowszej kary pozbawienia wolności, tj. kary 2 lat pozbawienia wolności. Sąd Okręgowy mając na względzie okoliczności popełnienia czynu przypisanego oskarżonemu, jego właściwości i warunki osobiste, wcześniejszą karalność i jego negatywną prognozę kryminologiczną uznał, że kara 6 miesięcy pozbawienia wolności (tj. kara zbliżona do dolnej granicy ustawowego zagrożenia) jest rażąco łagodna i nie spełni oczekiwanych celów kary. Z tych powodów Sąd Okręgowy podwyższył do jednego roku karę pozbawienia wolności za popełnienie czynu przypisanego oskarżonemu.	

6.9. Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji	
6.1.7. Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylenia	
5.3.1.1.1.	----- # art. 439 kpk -----
Zwięźle o powodach uchylenia	

5.3.1.2.1.	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości	# art. 437 § 2 kpk
Zwięźle o powodach uchylenia		

5.3.1.3.1.	Konieczność umorzenia postępowania	# art. 437 § 2 kpk
Zwięźle o powodach uchylenia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia		

5.3.1.4.1.		~~# art. 454 § 1 kpk~~
Zwięźle o powodach uchylenia		

6.1.8. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania		

6.10. Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku		
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	
-----	-----	-----
6. Koszty Procesu		

Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności
III	<p>- wyrok wydany wobec oskarżonego został zmieniony na niekorzyść oskarżonego, zatem A. R. z mocy art. 635 kpk powinien ponieść koszty sądowe za postępowanie odwoławcze w całości;</p> <p>- jednakże mając na względzie jego sytuację majątkową oraz fakt przebywania w zakładzie karnym, Sąd Okręgowy na podstawie art. 624 § 1 kpk zwolnił oskarżonego w całości od zapłaty należnych kosztów sądowych.</p>

7. PODPIS